

žalobce osobu žalovaného stejně jako uvedením jeho křestního jména a jeho příjmení. Navrhuje však exekuci proti Ladislavu K-ovi, mlynáři v L. bez označení »starší« a povinný brání se exekuci tvrzením, že původní spor proti němu veden nebyl, ježto on jest K-em mladším, synem K-a staršího. Ladislav K. starší že nebyl mlynářem, nýbrž Josef K. Když tedy žaloba čelila a rozsudek byl vynesena proti Ladislavu K-ovi staršímu, mlynáři v L., není již ze samého exekučního titulu nepochybně zřejmo, že je osoba žalovaného totožná s osobou povinného Ladislava K-a, mlynáře v L. a rekursní soud tudíž proti němu právem nepovolil exekuci na základě rozsudku, vneseného ve sporu s Ladislavem K-em starším, tehdejší mlynářem v L., zjistiv onu neshodu. Pouhé popření totožnosti osoby povinného s odsouzeným nelze považovati za novotu. Netřeba se obírat tím, jak by se povinný mohl brániti, kdyby nebyl osobou, která podepsala doručné lístky ve sporu, a zda nelze rekusem vytýkati, že nepodepsal doručných lístků o přijetí rozsudku a žaloby, ježto to nebylo ani zjištěno, aniž jest to podkladem nynějšího rozhodnutí.

Čís. 7284.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Předpis § 3 čís. 3 bod c) zák. nelze rozšiřovati na urážky členů rodiny zaměstnavatelovy.

(Rozh. ze dne 1. září 1927, R I 656/27.)

Žádost domovníka a jeho manželky o odklad exekuce vyklizením domovníkého bytu soud prvního stádu zamítl, rekursní soud odklad povolil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zjištěno jest, že se strana povinná, domovnice u stěžovatelky, dopustila přestupku podle § 496 tr. zák. na manželu stěžovatelčině. Stěžovatelka dovozuje v dovolacím rekursu, že tímto činem stala se povinná strana nehodnou její důvěry a že se tím zároveň chovala k ní jako k zaměstnavatelce urážlivě a hrubě a že proto jest odepřít odklad exekuce vyklizením domovníkého bytu z důvodů § 3 čís. 3 bod a) a c) zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Ale již z povahy onoho činu plyne, že tu o ztrátě důvěry ve smyslu bodu a) nemůže býti řeči; ježto pak jde o slovní urážku manžela zaměstnavatelčina a nikoli o urážku zaměstnavatelky samé, není tu ani důvodu bodu c), kterýžto zákonný předpis na rozdíl od § 3 čís. 5 má na mysli jen jednání proti zaměstnavateli. Že předpis § 3 čís. 3 písm. c) zákona vykládati jest způsobem obmezujícím, plyne i ze vzniku zákona samého. Důvody v tomto místě zákona uvedené jsou společny pro domovníky a zaměstnance všech druhů a bylo úmyslem zákona, upravití důvody, z nichž jest odklad exekuce vyklizením služebního bytu vyloučen, pro zaměstnance výhodněji,

než by tomu bylo, kdyby zákon o odkladu exekuce vylučoval odklad ze všech důvodů podle zvláštních zákonů platících pro zrušení služebního poměru (na př. § 27 zák. o obch. pom., § 29 zák. o úřednících statkových, § 12 zákona o domovnících, § 82 živnostenského řádu). Jsou tedy možny případy, by služební poměr byl zrušen, aniž by bylo lze zaměstnanci odepřít odklad exekuce. Proto nelze § 3 čís. 3 bod c) zákona čís. 51/1925 rozšiřovati na urážky členů rodiny zaměstnavatelovy. Z téhož důvodu nemůže v projednávaném případě rozhodovati ani to, že povinná strana viděla v manželu zaměstnavatelčině »domáciho«, když tento vlastníkem domu a zaměstnavatelem strany povinné skutečně nebyl.

Čís. 7285.

Soupis pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a rakouskými a zákaz soukromé úpravy těchto právních poměrů (vládní nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n.).

Nelze provést depuraci zástavního práva pro knihovní pohledávku přihlášenou k soupisu, o níž ještě nebylo rozhodnuto súčtovacím úřadem.

Žalobu domáhající se depurace dlužno pro tentokrát zamítnouti.

(Rozh. ze dne 1. září 1927, Rv I 1327/27.)

Na základě kupní smlouvy z roku 1923, již koupili od žalovaného majitele velkostatku, bydlícího ve Vidni, pozemky, domáhali se žalobci na něm, by provedl depuraci pozemků. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o dvacíti soud napadený rozsudek potvrdil z těchto důvodů: V úvahu přichází nařízení vlády republiky Československé ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. a úmluva mezi republikou Československou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924, čís. 60/1926 sb. z. a n. Také první soud správně o ně rozsudek opírá. A tu zjistil první soud, že pohledávka, o jejíž depuraci jde, byla ve smyslu § 1 vl. nař. čís. 265 sb. z. a n. přihlášena jak věřitelem, tak i dlužníkem (žalovaným) k soupisu, věřitelem s výhradou, že pohledávka soupisu nepodléhá, dosud rozhodnuta není a že bude podle § 36 písm. b) mezistátní úmluvy předložena mezistátnímu soudu rozhodčímu ku rozhodnutí. Z toho plyne, že dosud spornou jest otázka, zda pohledávka zúčtovacímu řízení podléhá čili nic. V § 9 vl. nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. se stanoví, že dnem 15. září 1922 zakazuje se konati i přijímati jakékoliv platy a veškerá jiná právní jednání, směřující k urovnání pohledávek a závazků podle tohoto nařízení soupisem povinných. Stejně nařizuje i § 40 mezistátní úmluvy, že zakazuje se jakékoliv placení a přijetí platby, jakož i vůbec jakýkoliv styk k úpravě závazků směřující a že jest nepřipustné soudní uplatňování těchto závazků žalobami. Podle dopisu československého zúčtovacího ústavu v Praze ze dne 9. listopadu 1926 jest zjištěno, že žalovaný žádal u tohoto ústavu o povolení, by směl složit 3,600.000 Kč k zajištění jeho